

Dosarul nr. 3-8/22; (2-22001904-02-3-05012022)

H O T Ă R Ă R E **în numele Legii**

19 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii
Grefier

Mîra Ghenadie
Negru Veronica și Dașchevici Grigore
Cogîlnicean Inga

examinînd în ședință publică cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de Muruianu Ion către Consiliul Superior al Magistraturii, persoane terțe Barbă Valentin, Cernat Nina, Caitaz Svetlana, Furdui Sergiu, Fistican Eugenia și Cimpoi Iulia, privind anularea hotărârii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”,

c o n s t a t ă :

Circumstanțele cauzei:

La data de 03 decembrie 2012 Muruianu Ion a depus o acțiune în contencios administrativ, care a fost completată prin cererea din 11 decembrie 2012, împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, în anul 1990 a fost ales în funcția de judecător la Judecătoria sectorului Buiucani mun. Chișinău.

Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1528-11 din 19 iunie 2000 a fost numit în funcția de judecător până la atingerea plafonului de vârstă.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 76 din 18 martie 2004 a fost numit în funcția de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 143 din 14 mai 2004 a fost numit în funcția de vicepreședinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție, pentru un termen de 4 ani, iar prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 341 din 23 noiembrie 2006 a fost numit în funcția de vicepreședinte al Curții Supreme de Justiție și de președinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 79-XVI din 29 martie 2007 a fost numit în funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție pentru un termen de 4 ani.

În baza Legii nr. 153 din 05 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 31 august 2012, a fost redus numărul de posturi de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

În conformitate cu art. VIII alin. (5) și alin. (6) din Legea nr. 153 din 05 iulie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii a fost împuternicit, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii, să examineze și să propună distribuirea a 16 posturi de judecători ai Curții Supreme de Justiție către alte instanțe judecătorești.

De asemenea, s-a stabilit că judecătorilor Curții Supreme de Justiție le va fi propus transferul, cu consimțământul lor, în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești în modul stabilit de lege și conform criteriilor aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii, cu păstrarea salariului de judecător al Curții Supreme de Justiție până la atingerea plafonului de vârstă și cu menținerea garanțiilor sociale stabilite anterior.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 16 octombrie 2012, a fost aprobat Regulamentul privind criteriile și procedura transferului judecătorilor în cazul redistribuirii posturilor de judecător, reorganizării sau dizolvării instanței judecătorești. La fel, Consiliul Superior al Magistraturii a hotărât să realizeze procedura de reorganizare a Curții Supreme de Justiție până la 30 octombrie 2012.

În pct. 9 din Regulamentul citat, au fost stabilite criteriile, drept bază pentru luarea deciziilor Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la transfer - eficiența activității, calitatea activității, integritatea, formarea profesională continuă.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești” s-a inițiat procedura de transfer a 8 posturi de judecător de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătoria.

Astfel, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012, lui Ion Muruianu, ca judecător al Curții Supreme de Justiție, i s-a propus transferul către o curte de apel sau judecătoria.

Reclamantul a considerat hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012, ca fiind arbitrară, neîntemeiată, ilegală și adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procedural, deoarece contravine prevederilor art. 4, art. 20, art. 76, art. 102 din Constituția Republicii Moldova, art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 6 §1 și art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 14 din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 și art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii (în redacția Legii nr. 153 din 05 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 31 august 2012). Or, normele precitate garantează persoanelor interesate dreptul de a contesta actele Consiliului Superior al Magistraturii, emise în exercitarea atribuțiilor oficiale ale acestui organ, atât sub aspectul legalității procedurale, cât și în partea temeiniciei și legalității în partea materială.

În opinia reclamantului, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 a fost adoptată prin aplicarea unor norme neconstituționale și încalcă inamovibilitatea magistratului, drept prevăzut cu titlu de principiu fundamental și consacrat la

art. 116 din Constituția Republicii Moldova și art. 18 din Legea cu privire la statutul judecătorului.

La fel, reclamantul a notat că, art. VIII alin. (6) din Legea nr. 153 din 05 iulie 2012, în partea în care competența de stabilire a criteriilor transferului judecătorilor de la instanța supremă la instanțele ierarhic inferioare, a fost delegată Consiliului Superior al Magistraturii, care de fapt nu are atribuții de a elabora și adopta legi, contravine art. 7, art. 60 alin. (1) și art. 72 alin. (3) lit. e) din Constituția Republicii Moldova, precum și garanțiilor de inamovibilitate a judecătorului, stabilite la art. 116 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și reprezintă o ingerință disproporționată și inadmisibilă în exercițiul independenței și inamovibilității judecătorilor, în general, inclusiv a magistraților de la Curtea Supremă de Justiție.

Mai mult ca atât, în procedura de adoptare a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012, au fost admise următoarele încălcări:

- în ședința Consiliului Superior al Magistraturii nu a fost invitat niciunul dintre judecătorii Curții Supreme de Justiție, în a căror privință a fost inițiată procedura de transfer în instanțele ierarhic inferioare, astfel încât magistraților nu li s-a acordat dreptul de a recuza membrii Consiliului în cazul întrunirii împrejurărilor prevăzute prin lege, de a lua cunoștință de materialele ce urmau a fi puse la baza emiterii hotărârii, de a oferi explicații, a face obiecții și de a prezenta probe;

- hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii s-a bazat doar pe informația verbală a președintelui Curții Supreme de Justiție, or, nu s-au întocmit informații scrise cu privire la activitatea magistraților propuși spre transfer;

- pentru transferul judecătorilor, nu s-a cerut și nu a existat recomandarea colegiului pentru selecția și cariera judecătorului, de altfel, neînființat la momentul emiterii hotărârii contestate;

- Consiliul Superior al Magistraturii și-a încălcat obligația de motivare a hotărârii adoptate.

Prin urmare, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 nu conține temeiurile de fapt și de drept ale inițierii procedurii de transfer anume în privința celor opt magistrați, precum și o descriere a motivelor care să justifice concluziile privind neîncadrarea judecătorilor vizați în criteriile stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii. Simpla referire asupra necorespunderii magistraților criteriilor enunțate, nu este de natură să suplinească cerința legală privind motivarea hotărârii.

Finalmente, reclamantul a conchis că, transferul judecătorului într-o instanță ierarhic inferioară, a constituit în esență, o măsură de sancționare pentru activitate inefficientă și necorespondere cu criteriile stabilite.

Reclamantul a solicitat anularea ca ilegală a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”, în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului său de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătoria.

Prin hotărârea Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Muruianu Ion (f.d. 98, 99-106).

La 27 octombrie 2021 Agentul guvernamental, Oleg Rotari, a depus prin intermediul poștei electronice la Curtea Supremă de Justiție o cerere de revizuire împotriva deciziei din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, în temeiul art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă, solicitând admiterea revizuirii; recunoașterea expresă a încălcării drepturilor reclamantului garantate de articolele 6 § 1, 8 și 13 din Convenție; casarea hotărârii din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție (dosarul 3-8/12) și dispunerea examinării acțiunii de către instanța competentă, prevăzută de legislația în vigoare la acest moment, inclusiv pentru formularea oricăror pretenții cu privire la despăgubirea pentru orice eventual prejudiciu material, care ar fi putut să fie invocat în fața Curții Europene a Drepturilor Omului; ținând cont de eventuala constatare a unei încălcări, prin aplicarea directă a articolului 41 din Convenție, acordarea despăgubirii pentru prejudiciul moral, costuri și cheltuieli, din contul bugetului de stat al Republicii Moldova prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în sumă de 5 800 de euro, care ar include o despăgubire pentru prejudiciul moral provocat acestuia în sumă de 4 950 de euro și costurile și cheltuielile de reprezentare în fața Curții până la momentul actual în cuantum de 850 de euro; dispunerea executării imediate a deciziei cu privire la acordarea satisfacției echitabile, prin eliberarea titlului executoriu de către Curtea Supremă de Justiție în acest sens (f.d. 110-115, vol. I).

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 22 decembrie 2021, a fost admisă cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova. S-a constatat încălcarea drepturilor lui Ion Muruianu garantate de art. 6 § 1, art. 8 și art. 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale. S-a casat hotărârea din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție în cauza de contencios administrativ intentată la contestația depusă de Ion Muruianu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ. S-a dispus transmiterea prezentei cauze de contencios administrativ după competență la Curtea de Apel Chișinău, conform art. 191 din Codul administrativ, pentru examinare. S-a dispus încasarea din contul bugetului de stat gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Ion Muruianu a sumei de 5 800 (cinci mii opt sute) de euro, convertită în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la data transferului, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (f.d. 187-203, vol. I).

La data de 05 ianuarie 2022 cauza nominalizată a fost repartizată în mod aleatoriu, prin intermediul PIGD, spre examinare judecătorului raportor Dașchevici Grigore (f.d. 2, vol. II).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2022, au fost admise cererile depuse de Barbă Valentin, Cernat Nina, Caitaz Svetlana, Furdui Sergiu, Fistican Eugenia și Cimpoi Iulia, fiind atrași în proces Barbă Valentin, Cernat Nina, Caitaz Svetlana, Furdui Sergiu, Fistican Eugenia și Cimpoi Iulia, în calitate de persoane terțe (f.d. 158-161, vol. II).

La data de 10 mai 2022 Furdui Sergiu a depus referința la acțiunea lui Muruianu Ion, în care a criticat actul administrativ contestat.

În cadrul ședinței de judecată participanții la proces nu s-au prezentat, solicitând examinarea cauzei în lipsă, din care considerente Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa părților neprezente legal citate.

Aprecierea instanței:

Studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este întemeiată și urmează a fi admisă, din considerentele ce succed.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Colegiul menționează că obiectul controlului judecătoresc în prezenta speță, constituie actul administrativ individual defavorabil emis de Consiliul Superior al Magistraturii - hotărârea nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”.

În acest context, Colegiul menționează că prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova, care în conformitate cu art. 257 alin. (1) Cod administrativ a intrat în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod, Legea contenciosului administrativ, nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, a fost abrogată.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Respectiv, procedura de contencios administrativ dedusă judecății în prezenta speță în partea procedurală urmează a fi judecată prin prisma dispozițiilor Codului administrativ, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, iar în partea materială urmează a fi aplicate prevederile legale în vigoare la momentul emiterii actelor administrative ce se contestă, și anume a Legii contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000 (abrogată la 1 aprilie 2019). Or, în speță, actul administrativ contestat a fost emis în anul 2012, adică până la 1 aprilie 2019, aspect care determină că la caz se vor aplica dispozițiile legale vechi, care reglementau aceste instituții.

Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 reprezintă un act administrativ individual defavorabil. Or, conform art. 2 din Legea contenciosului administrativ, act administrativ – manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii. Actului administrativ, în sensul prezentei legi, este asimilat contractul administrativ, precum și nesoluționarea în termenul legal a unei cereri.

Conform art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii (în redacția la data emiterii actelor administrative contestate), Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii

pot fi contestate, la Curtea Supremă de Justiție, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la data comunicării, doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare. Contestățiile se examinează de un complet format din 9 judecători.

Din materialele dosarului rezultă că cererea de chemare în judecată a fost depusă de reclamantul Muruianu Ion la data de 03 decembrie 2012 la Curtea Supremă de Justiție. Circumstanțele descrise denotă respectarea termenului de adresare în instanța de judecată cu acțiune în contencios administrativ.

Totodată, Colegiul menționează că, la 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ, iar în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (2) Cod administrativ, procedurile de contencios administrativ atribuite înaintea intrării în vigoare a prezentului cod, prin legi speciale, în competența altor instanțe de judecată se vor transmite după intrarea în vigoare a prezentului cod instanțelor competente conform prevederilor prezentului cod.

Ca urmare a intrării în vigoare a Codului administrativ, la data de 22 decembrie 2021 Curtea Supremă de Justiție emițând încheierea de admitere a cererii de revizuire depusă de Agentul Guvernamental și casând hotărârea Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012, a dispus transmiterea cauzei nominalizate pentru examinare conform competenței la Curtea de Apel Chișinău (f.d. 187-203, vol. I). Astfel, Colegiul judiciar constată că acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, Curtea de Apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, actelor emise de Banca Națională a Moldovei, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, acțiunea înaintată de reclamant reprezintă o acțiune în contestare. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a actului administrativ individual, precum și a unei eventuale decizii de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Prin urmare, Completul specializat consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, în privința acțiunii de contencios administrativ înaintată de Muruianu Ion, nu se regăsesc, astfel acțiunea trece testul admisibilității, urmând a fi examinată în fond.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Din materialele cauzei rezultă cu certitudine că, în anul 1990 Muruianu Ion a fost ales în funcția de judecător la Judecătoria sectorului Buiucani, mun. Chișinău.

Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1528-11 din 19 iunie 2000, Muruianu Ion a fost numit în funcția de judecător până la atingerea plafonului de vârstă.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 76 din 18 martie 2004, Muruianu Ion a fost numit în funcția de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 143 din 14 mai 2004, Muruianu Ion a fost numit în funcția de vicepreședinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție, pentru un termen de 4 ani, iar prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 341 din 23 noiembrie 2006 a fost numit în funcția de vicepreședinte al Curții Supreme de Justiție și de președinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 79-XVI din 29 martie 2007, Muruianu Ion a fost numit în funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție pentru un termen de 4 ani.

În baza Legii nr. 153 din 05 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 31 august 2012, a fost redus numărul de posturi de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

În conformitate cu art. VIII alin. (5) și alin. (6) din Legea nr. 153 din 05 iulie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii a fost împuternicit, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii, să examineze și să propună distribuirea a 16 posturi de judecători ai Curții Supreme de Justiție către alte instanțe judecătorești.

De asemenea, s-a stabilit că judecătorilor Curții Supreme de Justiție le va fi propus transferul, cu consimțământul lor, în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești în modul stabilit de lege și conform criteriilor aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii, cu păstrarea salariului de judecător al Curții Supreme de Justiție până la atingerea plafonului de vârstă și cu menținerea garanțiilor sociale stabilite anterior.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 16 octombrie 2012, a fost aprobat Regulamentul privind criteriile și procedura transferului judecătorilor în cazul redistribuirii posturilor de judecător, reorganizării sau dizolvării instanței judecătorești. La fel, Consiliul Superior al Magistraturii a hotărât să realizeze procedura de reorganizare a Curții Supreme de Justiție până la 30 octombrie 2012.

În pct. 9 din Regulamentul citat, au fost stabilite criteriile, drept bază pentru luarea deciziilor Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la transfer - eficiența activității, calitatea activității, integritatea, formarea profesională continuă.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”, s-a inițiat procedura de transfer a 8 posturi de judecător de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

Astfel, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012, lui Ion Muruianu, ca judecător al Curții Supreme de Justiție, i s-a propus transferul către o curte de apel sau judecătorie (f.d. 25-26, vol. I).

La data de 27 noiembrie 2012 Muruianu Ion a adresat Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii o cerere în care a invocat că, despre hotărârea CSM din 20 noiembrie 2012 a aflat din informația răspândită în mijloacele de informare în masă. A invocat că deoarece nu a fost informat că este supus transferului și nu a fost invitat la ședința respectivă, a solicitat în conformitate cu prevederile art. 24-25 din Legea nr. 947/1996, să-i fie înmânate copiile

autentificate a tuturor materialelor care au servit temei legal de adoptare a hotărârii CSM (f.d. 29, vol. I).

La data de 30 noiembrie 2012 CSM a expediat în adresa lui Muruianu Ion copiile materialelor ședinței CSM nr. 36 din 20.11.2012 (f.d. 30).

La data de 03 decembrie 2012 Muruianu Ion a depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, care a fost completată prin cererea din 11 decembrie 2012, solicitând anularea ca ilegală a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”, în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului său de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătoria.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Colegiul reține că în conformitate cu art. 4 din Constituția Republicii Moldova, (1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Conform art. 20 din Constituție, (1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngredi accesul la justiție.

Conform art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.

Conform art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, toți oamenii sînt egali în fața tribunalelor și a curților de justiție. Orice persoană are dreptul ca litigiul în care se află să fie examinat în mod echitabil și public de către un tribunal competent, independent și imparțial, stabilit prin lege, care să decidă fie asupra temeiniciei oricărei învinuiri penale îndreptate împotriva ei, fie asupra contestațiilor privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Ședința de judecată poate fi declarată secretă în totalitate sau pentru o parte a desfășurării ei, fie în interesul bunelor moravuri, al ordinii publice sau al securității naționale într-o societate democratică, fie, dacă interesele vieții particulare ale părților în cauza o cer, fie în măsura în care tribunalul ar socoti acest lucru ca absolut necesar, cînd datorită circumstanțelor speciale ale cauzei publicitatea ar dăuna intereselor justiției; cu toate acestea, pronunțarea oricărei hotărîri în materie penală sau civilă va fi publică, afară de cazurile cînd interesul minorilor cere să se procedeze altfel sau cînd procesul se referă la diferende matrimoniale ori la tutela copiilor.

Articolul 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, reglementează Dreptul la un proces echitabil, indicînd expres că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra

încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

Articolul 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale reglementează dreptul la un recurs efectiv, stipulând că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

În conformitate cu prevederile art. 14 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului (în redacție la data depunerii cererii de chemare în judecată), (1) Judecătorii au dreptul: a) să beneficieze de drepturile și libertățile consacrate de Constituția și legislația Republicii Moldova; c) să beneficieze, în procesul înfăptuirii justiției, de drepturile procesuale stabilite de legislația procesuală.

Conform art. 1 din Legea contenciosului administrativ, nr. 793 din 10.02.2000 (în vigoare la data depunerii cererii de chemare în judecată), (1) Contenciosul administrativ ca instituție juridică are drept scop contracararea abuzurilor și exceselor de putere ale autorităților publice, apărarea drepturilor persoanei în spiritul legii, ordonarea activității autorităților publice, asigurarea ordinii de drept. (2) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Conform art. 16 din Legea citată, (1) Persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte, a actului respectiv și repararea pagubei cauzate. (2) Acțiunea poate fi înaintată nemijlocit instanței de contencios administrativ în cazurile expres prevăzute de lege și în cazurile în care persoana se consideră vătămată într-un drept al său prin nesoluționarea în termen legal ori prin respingerea cererii prealabile privind recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate.

Articolul 24 din Legea nominalizată stipula că, (1) Instanța de contencios administrativ examinează cererea cu participarea reclamantului și pîrîtlui și/sau a reprezentanților acestora, în condițiile Codului de procedură civilă, cu unele excepții prevăzute de prezenta lege. (2) Neprezentarea la ședința de judecată, fără motive temeinic justificate, a părților și/sau a reprezentanților lor, nu împiedică examinarea cererii, iar în cazul în care este imposibil de a judeca cauza în lipsa reclamantului, instanța de contencios administrativ va scoate cererea de pe

rol în condițiile Codului de procedură civilă. (3) La examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârîtlui, iar în materie de despăgubire, sarcina probațiunii revine ambelor părți.

Articolul 26 din Legea contenciosului administrativ prevedea expres că, (1) Actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care:

- a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii;
- b) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței;
- c) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite.

(2) Instanța de contencios administrativ nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității actului administrativ și a operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 25 din Legea Consiliului Superior al Magistraturii, nr. 947/1996 (în redacția la data depunerii cererii de chemare în judecată), Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate, la Curtea Supremă de Justiție, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la data comunicării, *doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare*. Contestațiile se examinează de un complet format din 9 judecători.

În acest context, urmează a fi menționat că, prin hotărârea Curții Constituționale nr. 13 din 14 mai 2018, s-a declarat neconstituțional textul: - „[...] doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare” din articolul 25 alineatul (1) din Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

În pct. 39-42 ale Hotărârii Curții Constituționale nominalizate, s-a menționat că:

„[...] 39. Curtea subliniază că prevederile articolului 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și ale articolului 10 din Legea contenciosului administrativ nu-i conferă Curții Supreme de Justiție competența de a efectua o reexaminare a faptelor stabilite de către Consiliul Superior al Magistraturii, în cauze disciplinare împotriva judecătorilor. Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție este împiedicată să examineze probleme care pot fi fundamentale pentru litigiile cu care este sesizată (a se vedea Oleksandr Volkov v. Ucraina, 9 ianuarie 2013, § 127). Eventualii reclamânți nu au, potrivit legilor incidente, posibilitatea unei reexaminări a faptelor decisive pentru cauza lor, de către Curtea Supremă de Justiție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Tsfayo v. Regatul Unit, 14 noiembrie 2006, § 48).

40. Totuși, pentru respectarea standardelor articolului 20 din Constituție, Curtea Supremă de Justiție trebuie să aibă, în materia controlului contestațiilor la hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii, capacitatea de a soluționa problemele cu care se confruntă de o manieră eficientă și de a realiza un control la fel de eficient al cauzelor (a se vedea Ramos Nunes De Carvalho E Sá v. Portugalia, § 88).

41. Aceste precizări îi permit Curții să afirme că cerințele pe care le impun dispozițiile legale contestate nu îi conferă un caracter suficient controlului realizat de către Curtea Supremă de Justiție în materia contestațiilor la hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii. Aceași este concluzia la care a ajuns Curtea Europeană în cazurile Ramos Nunes De Carvalho E Sá v.

Portugalia, § 89, și Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos Et Figueiredo v. Portugalia, § 56, și pe care Curtea o împărtășește, în prezenta hotărâre.

42. Așadar, controlul a cărui realizare o impun dispozițiile contestate pentru Curtea Supremă de Justiție în materie de contestații ale hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii nu are o întindere suficientă și contravine articolului 20 din Constituție. [...]”

Ținând cont de Hotărârea sus enunțată a Curții Constituționale, Colegiul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, pentru respectarea standardelor articolului 20 din Constituție, va efectua o reexaminare a faptelor stabilite de către Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea nr. 741/136 din 20.11.2012.

Astfel, Colegiul menționează că în conformitate cu prevederile art. 116 alin. (1) din Constituție, (1) Judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii.

Conform art. 123 din Constituție, (1) Consiliul Superior al Magistraturii asigură numirea, transferarea, detașarea, promovarea în funcție și aplicarea de măsuri disciplinare față de judecători. (2) Modul de organizare și funcționare al Consiliului Superior al Magistraturii se stabilește prin lege organică.

Art. 1 din Legea nr. 544/1995 cu privire la statutul judecătorului (în redacție la data depunerii cererii de chemare în judecată), (1) Puterea judecătorească se exercită numai prin instanța judecătorească în persoana judecătorului, unicul purtător al acestei puteri. (2) Judecătorul este persoana investită constituțional cu atribuții de înfăptuire a justiției, pe care le execută în baza legii. (3) Judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili și se supun numai legii. (4) Judecătorii iau decizii în mod independent și imparțial și acționează fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, inclusiv judiciare. Organizarea ierarhică a jurisdicțiilor nu poate aduce atingere independenței individuale a judecătorului.

Articolul 17 lit. b) din Legea citată stabilește că, independența judecătorului este asigurată prin: b) procedeul de numire, suspendare, demisie și eliberare din funcție.

În același timp, articolul 18 din Legea citată stipulează că, (1) Judecătorul instanței judecătorești este inamovibil pe perioada exercitării funcțiilor, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 25. (2) Împuternicirile lui pot fi suspendate în baza și în modul stabilit de prezenta lege.

Potrivit art. VIII alin. (6) din Legea nr. 153 din 05.07.2012, „Judecătorilor Curții Supreme de Justiție le va fi propus transferul, cu consimțămîntul lor, în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești în modul stabilit de lege și conform criteriilor aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii.”

Se menționează că, prin hotărârea Curții Constituționale nr. 17 din 02 iulie 2013, s-a recunoscut constituțională sintagma “conform criteriilor aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii” din Art. VIII alin.(6) al Legii nr.153 din 5 iulie 2012 pentru modificarea și completarea unor acte legislative.

Prin urmare, Colegiul nu este în drept să rețină la caz criticile reclamantului în privința normei legale enunțate. Or, competența de efectuare a contenciosului constituțional îi aparține Curții Constituționale.

Aici urmează a fi menționat că, într-adevăr, la data de 16 octombrie 2012 Consiliul Superior al Magistraturii a adoptat hotărârea nr. 644/31 „Cu privire la aprobarea Regulamentului privind criteriile și procedura transferului judecătorilor în cazul redistribuirii posturilor de judecător, reorganizării sau dizolvării instanței judecătorești”. Iar, punctele 9-14 din Regulamentul nominalizat, aprobat prin hotărârea CSM nr. 644/31 din 16 octombrie 2012, reglementează criteriile de selectare a judecătorilor nominalizați.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 8/1 alin. (7) din Legea nr. 947/1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii (în redacție la data emiterii actului administrativ contestat), (7) Hotărârile adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii și de organele sale, opiniile separate ale membrilor Consiliului, precum și rapoartele anuale ale Consiliului se publică pe pagina web a Consiliului Superior al Magistraturii.

Colegiul judiciar a stabilit că hotărârea CSM nr. 644/31 din 16.10.2012, a fost publicată în Monitorul Oficial nr.140 art.1013 din 28.06.2013, astfel intrând în vigoare la data publicării – 28 iunie 2013.

Aceste circumstanțe denotă că, la adoptarea hotărârii nr. 741/36 din 20.11.2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și-a bazat concluziile pe actul administrativ normativ - hotărârea CSM nr. 644/31 din 16.10.2012, care la momentul respectiv nu era valabil.

Iar, aceste circumstanțe denotă aplicabilitatea la caz a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ - (1) Actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care: a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii.

Or, la data emiterii hotărârii CSM nr. 741/36 din 20.11.2012, nu erau întrunite prevederile art. VIII alin. (6) din Legea nr. 153 din 05.07.2012, nefiind intrate în vigoare criteriile aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii, fapt care de jure dovedește lipsa acestora.

Un alt temei de anulare a actului administrativ individual defavorabil contestat, este întrunirea în speță a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, și anume - încălcarea procedurii stabilite.

Deși, în baza normei imperative conținute în art. 15 alin. (4) din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii (în redacție la data adoptării actului contestat), CSM era obligat să citeze persoanele a căror problemă se examinează - acesta din urmă a eșuat să notifice reclamantul despre posibilitatea participării sale la ședința din 20 noiembrie 2012, privându-l astfel:

- a) de dreptul de a solicita recuzarea unor membri ai CSM;
- b) de dreptul de a fi audiat, și
- c) de dreptul de a oferi explicații asupra existenței motivelor de fapt și de drept în privința transferului său la o instanță ierarhic inferioară.

În acest context este relevant de menționat că, în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a reafirmat importanța unei proceduri în contradictoriu, statuând că dreptul la o procedură contradictorie implică în principiu posibilitatea părților la proces de a lua cunoștință și de a comenta toate probele prezentate sau observațiile depuse, chiar și de către un membru independent al serviciului juridic național, cu scopul de a influența hotărârea instanței (a se vedea *Kress v. Franța* [MC], nr. 39594/98, § 74, CEDO 2001-VI). În acest sens, este necesar de precizat că art. 17 din Legea nr. 947/1996 consacră expres dreptul persoanelor invitate la ședință de a fi ascultate, ulterior prezentării raportului asupra problemei examinate de către un membru CSM.

Astfel, procedura în care s-a emis actul administrativ contestat, denotă eșecul asigurării prezenței reclamantului în cadrul ședinței CSM din 20 noiembrie 2012, drept o transgresare a normelor dreptului intern și o limitare a garanțiilor oferite de Articolul 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Cu privire la motivarea hotărârii CSM din 20 noiembrie 2012, este esențial de menționat faptul că din conținutul acestei hotărâri și al procesului-verbal al ședinței CSM nr. 36 din 20 noiembrie 2012, nu este clar în baza căror criterii a fost selectat reclamantul pentru a fi pus în situația să accepte transferul la o instanță ierarhic inferioară. Deși, potrivit prevederilor art. 20 alin. (3/1) din Legea nr. 947/1996, hotărârea CSM privind transferarea Judecătorului la o instanță de același nivel sau la o instanță inferioară, trebuie să fie motivată, în această hotărâre organul de autoadministrare judecătorească s-a rezumat la explicația că „[...] judecătorii Curții Supreme de Justiție [...] Ion Muruianu nu se încadrează perfect în criteriile expuse”, fără a indica faptele pe care se fundamenta acea concluzie și fără a fi efectuată și prezentată în fața membrilor CSM o evaluare a activității reclamantului. În consecință, Colegiul consideră că simpla referire asupra necorespunderii criteriilor enunțate, nu este în măsură să suplinească cerințele referitoare la motivarea hotărârii.

În ceea ce privește garanțiile de independentă și de imparțialitate pe care se presupune că organul judiciar de control, Curtea Supremă de Justiție, trebuia să le ofere în conformitate cu garanțiile Articolului 6 § 1 din Convenție, trebuie menționată cauza *Denisov* (pre-citată), în care Curtea a menționat faptul că deși judecătorii Consiliul Judecătorilor Curții Administrative (GCA) erau obiectul unor măsuri disciplinare și erau obligați să respecte norme de disciplină și deontologie judiciare, nu era suficient în sine pentru a pune sub semnul întrebării independența și imparțialitatea lor față de autoritatea însărcinată cu aplicarea acestui regim. În plus, ea a precizat că GCA nu era un simplu organ disciplinar: era vorba în realitate despre o instanță care deținea competențe extinse cu privire la cariera judecătorilor (numirea, sancționarea, revocarea). Ținând cont de aceste elemente și, în special, de contextul specific al sistemului ucrainean de la acel moment, Curtea, în lumina hotărârii *Oleksandr Volkov v. Ucraina* (nr. 21722/11, § 130, CEDO 2013), a conchis că judecătorii din cadrul GCA, sesizat cu litigiul care îl viza pe reclamant, nu au putut să probeze „independența” și „imparțialitatea” impuse de Articolul 6 § 1 din Convenție.

Ținând cont de constatările Curții, redate mai sus în prezenta cauză, acest control a fost efectuat de judecătorii CSJ, care la rândul lor, s-ar fi putut afla sub autoritatea disciplinară a

CSM, ceea ce înseamnă că ei înșiși ar fi putut să facă obiectul unei proceduri disciplinare în fața CSM.

În supliment la cererea de chemare în judecată, reclamantul a invocat că prin actul administrativ contestat, pe lângă faptul că a fost nesocotită și ignorată legislația internă, a fost încălcat art. 8 din Convenție, care garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie.

În acest context, Colegiul reține că în jurisprudența sa constantă CEDO a statuat că litigiile de muncă nu sunt, prin natura lor, excluse din sfera noțiunii de „viață privată” în sensul Articolului 8 din Convenție. În astfel de litigii, o concediere, o retrogradare, refuzul accesului la o profesie sau alte măsuri la fel de nefavorabile pot avea repercusiuni negative asupra anumitor aspecte tipice ale vieții private. Printre aceste aspecte se numără, (i) „cercul intim” al reclamantului, (ii) posibilitatea acestuia de a stabili și dezvolta relații cu alte persoane și (iii) reputația sa socială și profesională (a se vedea Denisov, pre-citată, § 115).

De asemenea, Curtea a statuat că impactul negativ adus reputației unui individ, trebuie să prezinte un anumit nivel de gravitate și să fie atât de amplu încât să producă un prejudiciu exercițiului persoanei de a se bucura de dreptul său la respectarea vieții private (a se vedea A. v. Norvegia, nr. 28070/06, §§ 63-64, 9 aprilie 2009, Polanco Torres și Movilla Polanco v. Spania, nr. 34147/06, §§ 40 și 44, 21 septembrie 2010, Delfi AS v. Estonia [MC], nr. 64569/09, § 137, CEDO 2015, Bedat v. Elveția [MC], nr. 56925/08, § 72, CEDO 2016). Această condiție este valabilă pentru reputația socială în general și pentru reputația profesională în special (a se vedea Medzlis Islamske Zajednice Brcko și alții v. Bosnia și Herțegovina [MC], nr. 17224/11, §§ 76 și 105-106, 27 iunie 2017).

În cauza Oleksandr Volkov, Curtea a conchis că, eliberarea din funcție a reclamantului a constituit o ingerință în exercitarea dreptului acestuia la respectarea vieții sale private, în sensul Articolului 8 din Convenție. Curtea a stabilit că eliberarea din funcția de judecător a reclamantului a afectat o mare parte a relațiilor acestuia cu alte persoane, inclusiv relațiile de natură profesională. De asemenea, aceasta a avut impact asupra „sferei private” a reclamantului, deoarece pierderea locului de muncă trebuie să fi avut consecințe semnificative asupra bunăstării materiale a reclamantului și a familiei acestuia. În consecință, Curtea a conchis că ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului la respectarea vieții sale private nu fusese prevăzută de lege. Astfel, ingerința nu a fost compatibilă cu dreptul intern și, în plus, dreptul intern aplicabil nu îndeplinea condițiile de previzibilitate și de oferire a unei protecții adecvate împotriva arbitrarului.

Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Colegiul menționează că, prezenta cauză se referă la un litigiu ce ține de exercitarea activității profesionale în cadrul căruia reclamantul a contestat o hotărâre emisă de o autoritate publică, care ar fi avut repercusiuni negative asupra vieții sale private și profesionale.

Colegiul menționează că prin încheierea irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 22 decembrie 2021, prin care a fost admisă cererea de revizuire înaintată de Agentul Guvernamental, s-a constatat încălcarea drepturilor lui Muruianu Ion, garantate de art. 6§1, art. 8 și art. 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale.

Or, transferul reclamantului din funcția de judecător al CSJ la o instanță ierarhic inferioară, a afectat relațiile acestuia cu alte persoane, inclusiv relațiile de natură profesională, precum și impactul asupra reputației sale profesionale, ținând cont că el deținuse chiar și funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii adoptând actul administrativ contestat, a ignorat acel fapt că emiterea hotărârii de transfer a judecătorilor la o instanță ierarhic inferioară, fără consimțământul acestora, ar putea avea consecințe negative semnificative inclusiv asupra bunăstării morale a acestora, la caz fiind vorba de reclamant. Or, de către reclamant, situația creată a fost apreciată drept o echivalare cu o măsură de sancționare pentru activitate inefficientă și necorespunzătoare criteriilor stabilite, în general. Aparent, acest fapt ar sugera că reputația sa profesională fusese afectată.

Astfel, circumstanțele cauzei analizate în cumul în coraport cu normele legale aplicabile speței, dovedește întrunirea în speță a temeiurilor legale pentru anularea actului administrativ contestat prin prisma prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a) și c) din Legea contenciosului administrativ: - a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii; c) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite.

Generalizând circumstanțele descrise în coraport cu normele legale aplicabile speței, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău conchide necesară adoptarea unei soluții de admitere a acțiunii în contestare depuse de Muruianu Ion, cu anularea actului administrativ contestat.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se admite acțiunea înaintată de Muruianu Ion.

Se anulează hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „Cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești”.

Hotărârea este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Curții de Apel Chișinău.

Motivarea recursului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate, prin depunerea la Curtea Supremă de Justiție. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Președintele ședinței, judecătorul

Mîra Ghenadie

Judecătorii

Negru Veronica

Dașchevici Grigore